

[Tyroll]

nerne. Derfor er jeg interesseret i at høre, om regeringen har planer om at gennemføre ændringer i boliglovgivningen, kommuneplanloven, sundhedslovgivningen, bistandsloven og andre lovgivninger for at give borgerne mere direkte beslutningskraft. Vi er indstillet på at anvende denne fremgangsmåde for at opnå resultater, og derfor er vi selvfølgelig indstillet på at høre, om det er denne vej, man vil betræde fra regeringens side for at opnå disse muligheder for at udfolde den bedste form for demokrati.

Hvis man så ser på de områder, og hvad der er sket, kan man se på det boligpolitiske område, at beboere har søgt at modvirke fupmoderniseringer og spekulationsudstyknings i ejerlejligheder og søgt i højere grad selv at få kontrol med, hvad der sker med deres bolig, til selv helt at kunne bestemme, hvordan boligen skal mobiliseres, som der har været vanskeligheder med i forbindelse med nogle af de ombygninger, som man har lagt op til i forbindelse med disse fupmoderniseringer. Men disse muligheder er blevet undergravet af boligforligspartierne og herunder regeringspartiet. Vil regeringen ændre lovgivningen på dette område, så beboerne har mulighed for at sætte deres interesser igennem og forsvare sig mod disse overgreb, der har været tale om? Hidtil har beboerne været nødsaget til at tage midler som blokade af ejendommen for at holde håndværkerne ude og huslejeboycot i anvendelse.

De foranstaltninger, som regeringen har medvirket til at gennemføre vendt mod befolkningens eget initiativ, kan ikke ligefrem siges at fremme nærdemokratiet, snarere tværtimod. Regeringens såkaldte tydeliggørelse af politivedtægten har muliggjort politiets indgriben imod beboernes fysiske blokade. Også domstolene er blevet taget i anvendelse. Kriminaliseringen af kampvåbenet, den fysiske blokade, kommer til udtryk i de første retssager mod den fysiske blokade, mod anvendelsen af kampformen i forbindelse med de problemer, der er opstået i boligsektoren. Boligkampens optrapning har bevirket, at retssagerne i første omgang rammer forsvarskampen, f. eks. mod de spekulationer, der var på Worsaaesvej i Frederiksberg kommune og i Godsbanegade og Todesgade i København, men også i Randers og i Århus har der været tale om at bruge domstolene mod beboerne, når de forsøger at

forsvare deres boforhold. Er det dette, regeringen opfatter som nærdemokrati? Og i givet fald: vil man fastholde, at det skal være umuligt for beboerne at forsvare sig imod disse overgreb?

Kampen for nærdemokratiet har udfoldet sig inden for kommuneplanlovens område også, hvor f. eks. beboerne i og omkring den sorte firkant på Nørrebro i København har forsøgt at sætte sig til modværge. Vil regeringen ændre lovgivningen, så de lokale beboeres forsøg på at undgå den tætte bebyggelse og ny slum kan blive det afgørende for lokalplanernes udformning og ikke det repræsentative demokratis eller overborgmesterens prestigeprojekter? Foreløbig har beboerne været nødsaget til at foretage besættelser af eksisterende bygninger for at have en reel mulighed for at modvirke en udnyttelse af området efter det repræsentative systems interesser.

Kommunens nærdemokratiske holdning er kommet til udtryk i indsættelsen af politi mod beboerne og advarsler til kommunalt ansatte om, at de vil blive fyret, hvis de deltager i kampen.

Endelig kan man også tage et andet område, hvor det er et spørgsmål om muligheden for at udfolde nærdemokratiet, nemlig hele daginstitutionsområdet, hvor regeringen gang på gang, når det har været på tale at få gennemført yderligere forbedringer eller modvirke forringelser, nedskæringer, på daginstitutioner, har henvist til, at det nu er kørt over til det kommunale demokrati, og spørgsmålet er så her, om man er indstillet på at ændre lovgivningen – bistandsloven f. eks. – på en sådan måde, at det vil være muligt for de lokale beboere at få indflydelse på, hvad der opfattes som behovet for daginstitutioner, og derigennem sikre, at der er en ordentlig normering osv. i området. Det vil være afgørende for en nærdemokratisk udvikling, at man viser vilje til at betræde disse veje, men foreløbig må jeg godt nok indrømme, at vi i VS tvivler lidt på, at det er disse veje, man vil betræde fra socialdemokratiets side. Når man ser den redegørelse, som er lagt på bordet her, får man ikke ligefrem indtryk af, at det er de store ændringer i forhold til de tidligere tilstande, der er tale om, og derfor mangler debatten om netop denne redegørelse selvfølgelig også ude i offentligheden.